

РЕШЕНИЕ

№ 6974

гр. София, 13.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Андонова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова

Красимира Желева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **8736** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мария Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63 от ЗАНН. Образувано е по жалба на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите (ТД на НАП) – С., чрез процесуалния си представител, срещу решение от 08.07.2013 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 20 – ти състав, постановено по НАХД № 21249/2012 г. С обжалваното решение СРС е отменил Наказателно постановление (НП) № 0185974/24.08.2012 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП – С., с което на [фирма], за извършено нарушение по чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18), е наложено административно наказание – „имуществена санкция”, в размер на 500 лева, на основание чл. 185, ал. 2, във вр. с ал. 1 ЗДДС.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното съдебно решение. Посочва се, че по безспорен начин е установено извършване на нарушение по чл. 41, ал. 1 от Наредба № Н-18, а НП е издадено на основание чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Твърди се, че СРС неправилно е приел, че извършеното нарушение представлява „маловажен случай” по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да потвърди НП.

Ответникът – [фирма], моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага доводи за неоснователност на жалбата и с оглед на това моли тя да бъде оставена без уважение, както и да се остави в сила решението на СРС.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активнoleгитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение, като е произвела със завеждането си целения с нея деволутивен и суспензивен ефект.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба, срещу оспореното наказателно постановление.

По делото безспорно е установено, че на 30.05.2012 г., в 11:00 часа инспектор при ТД на НАП – С., извършил проверка в кабинет № 314 по дентална медицина, находящ се в [населено място],[жк], ХХХ Д., стопанисван от [фирма], в присъствието на управителя Е. Т. П. – Я.. При проверката било установено, че едноличният търговец не е изпълнил задължението в 7-дневен срок от изтичане на календарната 2011 г. да бъде отпечатан съкратен отчет от фискалната памет на ФУ индивидуален № на ФУ ОТ181258 и ФП №[ЕИК] за 2011 г.

За извършеното нарушение бил съставен акт за установяване на нарушението (АУАН), въз основа на който било издадено и наказателното постановление (НП). Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 42, ал. 1 от Наредба № Н-18 в АУАН и като такова по чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н-18 в НП.

Правилно СРС е анализирал събрания доказателствен материал и вярно е възприел релевантните за изхода на делото факти, поради което настоящият състав не следва да възпроизвежда отново фактологията по делото.

При правилно установена фактическа обстановка, въззивният съд е извел правни изводи, които логично са довели до отмяна на НП. За яснота, настоящият съдебен състав счита за необходимо да допълни изведените правните изводи.

За да отмени НП, СРС е приел, че е налице несъответствие в НП между текстовото отразяване на нарушението и цифровата квалификация на същото, която е неправилна, както и несъответствие между АУАН и НП относно цифровата квалификация на нарушението. При направен анализ на описаното нарушение, настоящият съдебен състав стига до извода, че словесното описание на нарушението, посочено в АУАН и НП по един и същи начин, кореспондира с нарушение, визирано в чл. 41, ал. 1 от Наредба № Н-18. Налице е несъответствие при описанието на нарушението и посочените като нарушени законови разпоредби. Както в АУАН, така и в НП липсва единство и съответствие между текстовото и цифрово формулиране на административното обвинение на вмененото на [фирма] нарушение. Словесно нарушението е описано като: „дружеството не е изпълнило задължението в 7-дневен срок от изтичане на календарната 2011 г. да бъде отпечатан съкратен отчет от фискалната памет на ФУ индивидуален № на ФУ ОТ181258 и ФП №[ЕИК] за 2011 г.“, а като конкретна нарушена разпоредба е посочена тази на чл. 42, ал. 1 от Наредба № Н-18 в АУАН и тази на чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н-18 в НП. Противоречието в АУАН е пренесено дори не по идентичен начин и в НП. Порокът в акта не е отстранен по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, поради което неоснователно се явява наведеното в

касационната жалба твърдение в тази посока. Споменатото води до незаконосъобразност на издаденото НП. Установеното разминаване между словесното описание на нарушението и посочените правни квалификации води до извода за неизпълнение от страна на наказващия орган на функциите му по чл. 52, ал. 4 ЗАНН. Допуснатото в административнонаказателното производство нарушение е съществено, тъй като е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице и е самостоятелно основание за отмяна на НП. Наказаното лице не е било наясно всъщност за какво именно нарушение му е наложено административно наказание. Посочената, едва в подадената пред АССГ касационна жалба, правилна правна квалификация на нарушението (чл. 41, ал. 1 от Наредба № Н-18) не би могла да санира допуснатото в хода на административнонаказателното производство съществено процесуално нарушение.

Съдът намира, че решението на СРС е правилно и не страда от наведените от касатора пороци, поради което следва да бъде оставено в сила.

По така изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 08.07.2013 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20 – ти състав, постановено по НАХД № 21249/2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: